

Hvad er "håb"
Er det forventninger?
Er det ønsker?
Eller er det bare noget, vi har fundet på, for at få
Vores såkaldte liv til at se spiseligt ud?

Men nu koger risene, og så må jeg gå ud
Og slukke for dem, at de ikke brænder på.

I morgen.
I går.
I dag.
Tiden bevæger sig uendeligt
Cirkulært, og jeg
Ved hverken
Ud
Eller
Ind.

Ønsker så stærkt
At skrive
En bog
Hvorfor nu det?

Er det ikke ligegyldigt
Om denne person
Skriver nogensomhelst?

Han sidder her i varmen fra kakkelovnen og skutter sig. Blæsten hyler gennem de utætte vinduer. I ovnen brænder bedstefars sammenrullede aviser. Snart lægger bedstefar de første små pinde ind i flammerne, og når ilden har rigtig fat, kommer de større stykker brænde og tilsidst koksene, som hældes forsigtigt ovenpå med en buet skovl. Så kan det nok være, at flammerne får fat, og i løbet af kort tid begynder varmen at brede sig i rummet.

Han rejser sig og går over og kravler op på sin bedstefars skød. Der er det så rart at sidde, og han nyder duften af cigar, som altid hænger i bedstefars tøj.

-Du er en rigtig lille ridder-, siger bedstefar. Jeg tror vi skal lave en rustning til dig i dag!
-jæ, svarer du glad, for du ved, at når bedstefar lover dig noget, så holder han det!

Danmark er et kværneland. I går var jeg på tur med min bedstefar, som altid var meget kontant i sine udtryk. -Hold kæft, sagde han bare, og så var man klar over, hvad han mente.

Som lille var Oluf meget lydhør, og kunne derfor ofte virke fjern. Men det var skam slet ikke fordi han ikke var opmærksom. Det var bare fordi, han gik op i situationen med en sådan dyb interesse, at de omkringværende måtte opfatte ham som fjern.

Han opfattede hvert eneste ord, de sagde, alle menneskene rundt omkring ham, og det følte i ham som en idelig kværn, der bare kørte i tomgang og gentog sig selv hele tiden som en grammofonplade, der kører i samme rille. (For dem som endnu ved, hvad en grammofonplade er!)

Når så han sad der i sin lille stol og kikkede op på de voksne og fandt dem løjerlige og også på en måde lidt dumme, tænkte han på duerne uden for vinduet på foderbrættet, som bedstefar havde sat op. Og han tænkte, idet hans opmærksomhed indbefattede dem i situationen sammen med kværnen i radioen, som var tændt samtidig med, at de voksne underholdt sig selv, at det faktisk var duerne, som var de mest spændende deltagere i denne morgensession på 6 sal i Ribegade 12 på Østerbro, ikke langt fra Trianglen og Fælledparken, hvor bedstemor ofte kørte ham hen, for at han kunne kaste brød ud til ænderne fra broen ved den lille sø.

Duerne havde en masse gående imellem sig, og det var højt udviklede intelligente ytringer, som hele tiden udelukkende havde funktionel betydning. De voksnes tale var derimod uden andet indhold end det samme, nemlig at bekræfte sig selv. Han sad der og hørte, hvordan ordene flød fra dem som fra automater, og han så hvorledes hver eneste af duernes bevægelser og udtryk, lydeligt såvel som visuelt, var målbevidste, hensigtsmæssige og til den mindste detalje passede ind i deres samværs funktion.

Da brød han ud af sin skal og skreg så højt, han kunne: HOLD KÆFT! Og duerne fløj forskrækket op fra foderbrættet og tog sig et par flyverundture i baggården mellem de høje karreer, mens de voksne stirrede vredt ned på ham, og hans mor udbrød: - Dit syge barn, nu må du snart til at lære, at opføre dig ordentligt! Hvorefter hun fortsatte sin kværn om alle de ting, hun skulle, om hvor svært, hun havde det. Og om hvor vanskelig hendes chef var. Ham som hun forguede, fordi han var i folketinget, og var leder af det bogforlag, hvor hun arbejdede som kontordame, nu hvor hendes fremtid som skuespillerinde var blevet knust, fordi hun faldt og brækkede sin knæskal under en tenniskamp i Århus, hvor hun oprindeligt mødte Olufs far i en bar.

Alt det var Oluf vidne til den søndag morgen i 1945 da kakkellovnen var blevet tændt, og der var varmt i de store stuer med de høje lofter og den lange gang ud til køkkenet, hvor bedstefar sov i det tidligere pigeværelse, fordi bedstemor ikke kunne holde ud at have ham sovende i det store soveværelse, fordi han både snorkede og pruttede om natten.

Nu kom duerne tilbage. Hans mor var på vej ud. Det var hun altid. Hun var altid på vej et eller andet sted hen. Han fik et flygtigt kys af hende og genkendte hendes Dior parfume uden at gøre sig tanker om det. Det var bare ligesom altid det samme. Kysset så let som en vind og duften oveni, og så var hun væk, og han var atter alene med bedstemor og bedstefar.

Min bedstefar var operasanger. Han boede i Ribegade 12 på Østerbro. Han var min helt. Han røg store cigarer, som var fremstillet på hans egen cigarfabrik, som lå i Læssøegade 28 på Nørrebro. Fabrikken hed L.R. Høy og sønner. Bedstefar var en af sønnerne. Men han ville ikke gå i sin fars fodspor og blive cigarfabrikant. Han nøjedes med at tage del i ejerskabet og tog til Capri for at synge. Her traf han Anna, en ung dansk malerinde, som studerede under den berømte italienske kunstmaler Arnoldi. Samme Arnoldi, hvis barnebarn blev den nu så kendte skiltemaler Per Arnoldi. Nå, men tilbage til bedstefar. Han havde et syltetøjsglas halvt fyldt med vand ståend på sit skrivebord. Det brugte han til at slukke cigarstumperne i, når de var brændt færdig. Der lød en syden, når han lod stumpe falde ned i glasset og en tyk sort røg steg ildelugtende op derfra. - Det er krigen, sagde han og så på mig. -Sådan lugter krigen, min dreng! Og bedstefar måtte vide, hvad han talte om, tænkte jeg. Han som havde set hele verden!

Han lavede en rustning til mig af sølvpapir og pap, som jeg kunne tage på for at beskytte mig mod krigen. Krigen. Hvad er det for noget? Tænkte jeg. Men det skulle jeg snart få at vide, for en dag da min mor hentede mig, for at bringe mig hjem i den lille lejlighed i Rådmandsgade 56 kom luftalarmen skrigende ned over vores hoveder og vi kunne ikke nå at slippe over gaden og ind i opgangen, men måtte skyndsomst tage ophold i to store skraldebøtter, som var stillet frem til afhentning. Her sad vi i 3 timer mens bomberne faldt over den franske skole, hvor mere end 100 børn på omkring min egen alder blev dræbt. -Det er krigen, sagde min mor bagefter. Og jeg blev så meget klogere. Nu kendte jeg lugten, og nu kendte jeg lyden og også angsten ved at sidde indespærret i en metalkasse mens bomberne faldt udenfor. Næste gang der var luftalarm, sprang vi ned i vaskekælderen under ejendommen medbringende gryder, som vi satte ned over vores hoveder mens vi sad på en træbænk og ventede på at luftalarmen skulle melde med sine regelmæssige trut, at faren var drevet over.

Olaf blev født den dag atombomben faldt over Hiroshima. Han sad med hovedet inde i radioen, som stod på det gamle rosentræsskab, som bedstefar og bedstemor havde fået i bryllupsgave af deres forældre. Det duftede godt, når man åbnede lågerne, for derinde havde bedstefar sin portvin stående. Radioen en gammel Kemp og Lauritsen model med lysende rør man kunne skimte, når man kiggede ind gennem hullerne på bagsiden, og langsom opvarmning, brummede og pev ildevarslende da speakeren fra København og Kaludborg med bævende stemme varslede bombens nedkastning som værende sket tyve minutter tidligere. Det var nu lykkedes at dræbe over 30.000 mennesker på een gang, fortalte han, og man havde planer om at kaste endnu een. Olaf krøb sammen i sin stol foran apparatet. Han tænkte for første gang i sit korte liv en tanke, som ikke kom fra ham selv, men som kom et sted indefra rummet han befandt sig i. Det var ligesom rummet, stedet og øjeblikket smeltede sammen til een eneste begivenhed ham selv indbefattet og han udrød: Kan du mærke det, bedstefar? -Det er bomben vi kan mærke, ikke? Bedstefar var helt stille. Han sad og lyttede. Så så han på Olaf og sagde: Det er krigen, Olaf. Sådan er krigen. Man mærker den, men man kan ikke gøre noget ved den. Olaf glemte aldrig dette. Olaf var Olaf og Olaf var krigen, og der var ikke noget, han kunne gøre ved det. Sådan var det bare.

Så kunne han jo lige så godt gøre lige præcis, hvad han ville. Og det gjorde han. Han havde fået nogle ungarske aluminiumsmønter af sin bedstefar, som havde medbragt dem fra en af sine rejser. Disse mønter, som han havde flere hundrede af i en lille

lærredspose havde den fantastiske egenskab at være lige netop så store som en dansk 25 øre. Og hvad var mere nærliggende end at afprøve dem i bagerens automat nede på hjørnet af Ribegade og Assensgade. Og minsanten om ikke lågen gik op og åbenbarede to vidunderlige stykker wienerbrød med glasur og gylden æggecreme, lige til at tage ud og spise! Olaf havde nu uanede muligheder med sine aluminiumsmønter, og forsynede sig dagligt med friskt wienerbrød. Indtil en dag, han blev pågrebet af bageren på fersk gerning, og hans bedstemor måtte betale i dansk valuta for alle de stykker Wienerbrød, han havde spist. Bageren havde samlet de falske mønter sammen, og opgjorde snyderiet til at dreje sig om 4 kr og 50 øre. Som Anna pligtskyldigt afleverede. Men Olaf fik ikke prygl. Anna var en klog kvinde. Hun fortalte ham med et smil, at ideen var god nok, hvis bare han ikke var blevet opdaget!